

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

II. Quid fides catholica de prædestinatione & reprobatione credendum propanat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

gloriam conferendam, sed etiam simul omnia gratia d
na, quibus ad illam gloriam homines perducuntur.

Quòd autem spectat ad Reprobationem, dicend
est per illam nihil aliud intelligi, quàm actum illum tu
intellectus tum voluntatis Dei, quo ab aeterno præfci
aliquos gratia suæ donis malè vsuros, & in peccata ma
talia lapsuros, in iisque morituros; & propterea de
vit eos à gloria excludere, ac secundùm peccatorum m
ritum damnationis aeternæ poenas infligere. Quomò
autem ista debeant intelligi, & quâ ratione prædestin
ac reprobatio inter se differant, euidentis fiet ex dicend

SECTIO II.

*Quid fides catholica de prædestinatione & r
probatione credendum proponat.*

PRæcipuas hinc veritates circa prædestinationem & r
probationem fide catholicâ credendas, cum erro
bus oppositis ab Ecclesia proscriptis & damnatis b
uiter proponemus; reliqua verò, quæ ad eandem mat
riam spectant, in sequentibus sectionibus explicabimur.

Dicendum igitur i. fide catholicâ credendum esse, a
Deo prædestinationem ac reprobationem verè reperit
seu Deum aliquos de facto prædestinasse, alios verò n
probasse. Hæc veritas expressè habetur in scripturis: I
phes. i. *Prædestinavit nos in adoptionem filiorum per Iesum Chr
stum: in eodem capite. In quo etiam & nos sorte vocati sumus
prædestinati secundum proposuimus eius, qui operatur omnia s
cundum consilium voluntatis suæ: Sap. 9. Noli me reprobare à p
eris tuis: Hebr. 12. Esau reprobatus est: non enim inuenit pati
entia locum.*

Eadem veritas etiam asseritur à SS. Patribus, præse
timque à S. Aug. in toto lib. de prædestinatione sancto
rum & alibi passim.

Ratio etiam suffragatur; quia cum fide diuina certum
sit, quosdam homines aeternam salutem per Christi gra
tiam

tiam consequi, certum etiam esse debet Deum ijs gratiam & gloriam illam ab æterno præparasse; cum Deus nihil in tempore faciat, quod ab æterno facere non decreverit: è contra cum certum sit multos huic gratiæ deesse, ideoque gloriam illam non consequi, certum est etiam Deum ob peccata illorum præuisa decreuisse ab æterno eos à gloria excludere.

Dicendum 2. fide catholicâ credendum esse, ex parte prædestinati nullam omnino dari causam prædestinationis, si sumatur prædestinatio, prout comprehendit non tantum electionem ad gloriam, sed etiam præparationem omnium gratiarum, seu decretum conferendi omnia gratiæ auxilia, ac proinde etiam primam gratiam, quâ Deus ipsum prædestinatum præuenire & excitare decreuit.

Huic veritati oppositi sunt varij errores: 1. fuit Origenis lib. 1. Periarchon. c. 8. qui asseruit, Deum ad prædestinationis gratiam homini conferendam moueri propter bona opera, quæ anima antequam eius corpori vni-retur, exercuit; existimabat enim animas omnes ante hunc mundum corporeum simul fuisse creatas.

Hunc errorem refellit S. Thomas quæst. 23. art. 5. auctoritate Apost. ad Rom. 9. vbi Iacob electum & Esau reprobatum dicit, *cum nondum nati fuissent, aut aliquid boni aut mali egissent.* Quod autem dicit animas ante mundum corporeum fuisse creatas, hoc ab Ecclesia damnatum fuit in Conc. Lateranenfi sub Innocentio III. sess. 8.

Secundus error fuit Pelagianorum, qui asserbant, hominem operibus bonis per solas naturales arbitrij sui vires factis, gratiam prædestinationis posse promereri. Hanc illorum hæreticorum sententiam explicat S. Aug. lib. de prædestin. Sanctorum cap. 18. his verbis: *Præsciebat Deus (ait Pelagianus) qui futuri essent sancti & immaculati per liberæ voluntatis arbitrium; & ideo eos omnes ante mundi constitutionem in ipsa sua præscientia, quia tales futuros esse præsciebat, elegit.* Et, quamuis interdum Pelagius, vt veritati fidem faceret, & Ecclesiæ damnationem effugeret, verbis ma-

gnificis gratiam commendauerit; nunquam tamen ex
nimo pristinum errorem retractauit, sed illum varijs ve
borum inuolucris obtegere semper conatus est, yt patet
ex S. Aug. toto fere lib. de gratia Christi, ac praesertim e
cap. 3. 4. 6. 7. 9. 41. & 42. quod in tractatu de gratia fusu
explicabitur; vbi ostenditur hunc errorem à summis Pon
tificibus Innocentio, Zosimo, & Coelestino, & à Con
Mileuitano, Carthaginensi & alijs damnatum fuisse. Eius
certè falsitas manifestè reuincitur ab eodem S. Aug. lib.
cit. de praedest. Sanct. cap. 18. ex illis Apost. verbis ad E
phes. 1. *Elegit nos in ipso ante mundi constitutionem, vt essemus
sancti & immaculati; ex quibus sic concludit: Non ergo quia
futuri eramus, sed vt essemus sancti; ideo quippe tales eramus fu
turi, quia elegit ipse praedestinans, vt tales per gratiã eius essemus.*

Errori Pelagianorum affinis fuit error Semipelagianorum
& Massiliensium, qui, licet faterentur nos sine Christi
gratia non posse salutem aeternam consequi (in quo
Pelagianis dissidebant) existimabant tamen Deum hanc
nobis conferre gratiam ab aeterno decreuisse, intuitu &
occasione alicuius boni operis vel saltem alicuius boni
desiderij seu conatus nostrae voluntatis, per naturam virtutis
eliciti; vnde Cassianus huius sententiae praecipuus assertor
lib. 2. de institutis renunciantium cap. 14. dicebat, *Dei misericordiam praesto esse occasione tantummodo bonae voluntatis
nobis oblata (& collatione 13. cap. 13.) Ob id solum Deum ex
igere, vel expectare ad suam gratiam tribuendam quosdam boni
voluntatis conatus; ne penitus dormientibus, aut inertibus otio dissi
patis sua videatur dona conferre.*

Referatur hic error, & simul nostrae fidei veritas probatur
1. auctoritate scripturae: 2. ad Timoth. cap. 1. *Vocauit
nos uocatione sua sancta, non secundum opera nostra, sed secun
dum propositum suum: 1. Corinth. 4. Quis te discernit? Quis
autem habes, quod non accepisti? 2. ad Cor. 3. Non sumus suffi
cientes cogitare aliquid à nobis, quasi ex nobis, sed sufficientia nos
tra ex Deo est.*

Probat 2. auctoritate conc. Arausicani 2. canone 2. in
quo anathema profertur in eos, qui dixerunt *Deum expe*
ctari

Expe
autem
velim
bono n
mur; a
sui s
stet no
iam p
comp
Pro
ab hac
ex pur
meriti
S. Aug
paruu
bona,
derat
nes à C
eandem
gesser
prode
lectun
isset T
ius sig
tentia
à Deo
mutal
non ha
verita
Cor
ita et
(vt au
eri im
stinat
hypot
iam n
vt sim

etate nostram voluntatem, quā velimus à peccato purgari, non autem per Spiritus Sancti inspirationem fieri, ut etiam purgari velimus: & can. 25. Hoc etiam profiteamur, quod in omni opere bono nos non incipimus, & postea per misericordiam Dei adiuvamur; sed ipse nobis nullis precedentibus meritis fidem & amorem sui inspirat. Ex quibus conc. & scriptura verbis cum constet nos primam gratiam promereri non posse; constat etiam praedestinationem, prout illam primam gratiam complectitur, ex nostris meritis nusquam provenire.

Probatur 3. ex eo, quod praeformatio paruulorum, qui ab hac vita statim post susceptum baptismum rapiuntur, ex pura Dei misericordia pendet, non vero ex vllis eorum meritis: neque enim audiendi sunt illi, quorum meminit S. Aug. in lib. de praeest. Sanctorum cap. 12. qui dicebant, paruulos illos à Deo fuisse praeformatos propter opera bona, quae facturos illos, si diutius vixissent, ipse praeviderat: ut enim rectè docet S. Aug. loco cit. omnes homines à Christo iudicandi sunt (ut ait Apost. 2. Cor. 5.) secundum propriam corporis, id est, prout in hac vita corporali se gesserint. Et praeterea, si ita esset, ut illi dicebant, parum prodesset iusto rari, antequam malitia immutaret intellectum eius, ut dicitur Sap. 4. & e contra multum profuisset Tyrijs & Sidonijs fuisse in Christum credituros, si eius signa vidissent: siquidem isti ob illam fidem & poenitentiam praevisam, quamvis actu non extiterit, praemium à Deo accipere meruissent; ille e contra inconstantia ac mutabilitatis illius suae à Deo praevisae, quamvis eam actu non habuerit, poenas luere debuisset: quod utrumque à veritate & ratione alienum est.

Confirmatur ab exemplo Christi, qui, sicut est caput, ita etiam est omnium praeformatorum exemplar, quos (ut ait Apost. Rom. 8.) ipse Deus praeformat conformes fieri imaginis Filij sui: sicut enim Christus ut homo, praeformatus est nullis praecedentibus meritis, ut per unionem hypostaticam cum Verbo esset filius Dei naturalis; ita etiam nos sine vllis praecedentibus meritis praeformatamur, ut simus filij Dei adoptiui per gratiam. Hanc rationem eleganter

leganter tractat S. Aug. lib. de bono persequ. capite ultimo & alijs in locis.

Dicendum 3. fide catholicâ credendum esse neminem à Deo reprobari, & ad pœnam aeternam damnationis deputari nisi ratione præuisorum demeritorum. Huic veritati oppositus est error Caluini, qui lib. 3. Instit. cap. 21. parag. 5. post antiquiores quosdam hæreticos (quos refert & refutat Waldensis lib. 1. doctrin. fidei) asseruit Deum ante præuisionem cuiuscunque peccati non tantum exclusisse aliquos à cœlesti gloria, sed etiam efficaci voluntate eos ad pœnam aeternam deputasse; vnde capite 23. parag. 9. ait Deum, vt ipsi reprobis efficaciter ad hunc finem a se inuentum perueniant, non tantum eos gratijs ad salutem necessarijs priuare, sed etiam iniicere ijs peccandi necessitatem, quam euadere non possint.

Hæc blasphemia refellitur, & veritas nostræ fidei probatur 1. Authoritate scripturæ varijs in locis, in quibus testatur Deus se nolle, vt vllus pereat, sed vt omnes peccatores ad pœnitentiam conuertantur, & sic vitam aeternam consequantur. Ezech. 18. *Numquid voluntatis mea est mors impij, dicit Dominus Deus, & non vt conuertatur à via sua, & viuat?* & cap. 33. *Viuo ego, dicit Dominus Deus: nolo mortem impij, sed vt conuertatur impius à via sua, & viuat.* S. Matth. 18. *Non est voluntas ante Patrem vestrum, qui in cœlis est, vt pereat vnus de pusillis istis.* 2. S. Petri 3. *Dominus patienter agit propter vos, nolens aliquos perire, sed omnes ad pœnitentiam reuerti.*

Probatur 2. ex Conc. Arausicano 2. can. 25. & Trident. Sess. 6. can. 17. in quibus anathema dicitur ijs, qui asseruerint aliquos diuinâ potestate ad malum esse prædestinatos: item ex Conc. Valentino cap. 3. vbi dicitur, *in electione saluandorum, misericordiam præuenire; in damnatione autem periturorum, meritum malum præcedere iustum iudicium.*

Probatur 3. autoritate S. Aug. lib. 3. cont. Iulianum cap. 18. *Bonus est Deus (inquit) iustus est Deus: potest aliquos sine bonis meritis liberare, quia bonus est; non potest quemquam sine malis meritis damnare, quia iustus est:* & S. Prosp. lib. 1. respon.

respons. ad capit. Gallorum ad capit. 7. vbi sic loquitur:
*Gratia Dei non prius eos (reprobos scilicet) deseruit, quam
 ab eis desereretur; & quia hoc ipsos voluntaria defectione factu-
 ros praeiudic, ideo in predestinationis electione illos non habuit.*

Probat 4. ratione: quia sicut poena necessario pecca-
 tum praesupponit, cum sit illius punitio: ita destinatio ad
 poenam praesupponit etiam peccatum in eo, qui ad illam
 destinatur, & peccati cognitionem in eo, qui destinatur; ali-
 aliàs iudicium eius nec iustum nec determinatum esse
 posset; cum nec causam legitimam puniendi haberet, vbi
 nullum esset peccatum; nec rationem vllam determinan-
 di poenam ad certum gradum intensiois vel extensio-
 nis, cum hoc ex cognitione grauitatis aut leuitatis pecca-
 ti pendeat: pro mensura enim delicti, debet esse plagarum
 modus.

Confirmatur ex eo, quod ob eandem causam Deus ab
 aeterno damnationis poenas reprobis infligere decreuit,
 ob quam re ipsa eas infligetur: atqui ob reproborum
 peccata eas infligetur, vt testatur ipsemet Christus
 Dominus S. Matth. 25. *Discedite a me maledicti in ignem a-
 ternum, &c. esuri enim, & non dedistis mihi manducare, &c.*

Quaeres, quid de reprobatione paruulorum sine bap-
 tismi susceptione morientium sentiendum sit? Responde-
 tur breuiter reprobationis positivae, qua excluduntur a
 gloria, & destinantur ad poenam damni (neque enim, vt
 docet S. Thom. originali peccato debetur vlla poena sen-
 sus 3. p. q. 1. a. 4. ad 2. & 2. sent. dist. 33. q. 2. a. 2.) semper
 dari causam ex parte paruulorum ipsorum, scilicet
 peccatum originale, in quo concipiuntur, quod
 eos formaliter tali reprobatio-

ne dignos
 efficit.

—o—

E 4

SE-